

Nagrada „Dušan Grbović“ – dodijeljena 10. 6. 2020. godine

**Prva nagrada – Ivana Španjević učenica III razreda Gimnazije „Miloje
Dobrašinić” iz Bijelog Polja**

Ljubav

Kad se sve naše skupi
i tuga i sreća
i nemir i spokoj
i proživljeno
i neoživljeno
šta nam ostaje?

Kad se poklope kazaljke
dođe taj trenutak
da podijelimo sve
na ono što se zbilo
u pravi i krivi čas.

Kad sve naše podijelimo
na ono što smo rekli
a nismo trebali
i ono što nije rečeno
a trebalo je biti
šta nam ostaje?

Kad zbrojimo
inat, ponos i ego
pa pomnožimo sa dva
i dodamo malo ljutnje
uvreda i tuge
tu na drugoj strani
šta nam ostaje?

Kad se predaju
sve vojske u nama
kad zbir suza nadmaši
umnožak osmijeha
kad se duša bori da preživi

a ipak ne napušta
ne odustaje i ne pušta
šta nam tu ostaje?

Kad pocijepamo papir
i kad nas bude briga za brojke
kad odstupimo od logičnog
i pređemo
sve granice razumnosti
kad pustimo srce da ovlada
nama samima
i budemo bolni a srećni
nemirni a spokojni
kad osjetimo olakšanje
i ona jedna stavka
ipak pogazi sve ostale
obezvrijedi bol
a uzdigne nadu
šta nam to
na drugoj strani ostaje?

Je li to ono
što zovu „ljubav” ?

**Druga nagrada – Branka Dromnjak učenica Gimnazije „Tanasije Pejatović” iz
Pljevalja**

Neimar

Pozajmljen od sunca
otrgnut od mjesečine
skriven od tamne noći
zvjezdano ga nebo rađa
sa anđeoskim oreolom.

Kapi istopljenog sunašceta
u krajičku oka se kriju.
Mjesečina osvjetljava
srebrne puti njegovog lica.
Svog nam prijatelja muze šalju.

U kolijevci od vilinskog platna
sa krilima nadahnuća
u rukama vješto umijeće stvaranja
njemu je prepisano.
Na tronu stiže dijete umjetnosti.

Na zemljici gdje cvijeća nije bilo
izumrle ruže naklanjaju se suncu.
Vjera se vraća gdje nada otužno umire.
Osmijeh zari iz plačnog lica
u maloj pustinjskoj oazi umjetničkog svijeta.

Druga nagrada – Luka Kovačević, student prava iz Pljevalja

Uspavanka za Anđelu N

Da si dan
vjerovatno bi bila
ovaj današnji
pun vedrine i sunca,
a opet hladan.

Da si zvijezda,
bila bi ona koju
sam ti posvetio,
daleka svjetlosnim godinama,
a opet najsjajnija.

Da si grad,
bila bi neki sa dušom,
grad će sunce
nikad ne zalazi,
iako umire od hladnoće.

Da si planina,
bila bi ona najveća,
divlja i samo
jednom čovjeku
dohvatljiva.